

Scandinavien's Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kunstdaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 17. Den 1. Juni 1855. Pris: 6 Ør. Expl.

Tale af Præsident J. M. Grant,
holden i Tabernaklet den 17de December 1854.

(Af Deseret News, den 25. Januar 1855.)

Ieg vil paaskalde Eders Opmærksomhed i Formiddag, medens jeg læser for Eder det Skrifstæd, som findes i Apostelen Pauli Epistel til Galaterne, 1ste Cap. (Præs. Grant læser det hele Capitol.)

Før ikke lenge siden sagde vor Præsident, at han vilde synes godt om, hvis de Eldste vilde prædike Evangeliet. Da jeg betragter mig selv som en Eldste, og for mange Aar tilbage har have noget Erfaring i at prædike Evangeliets første Grundprinciper for Verden, forekom det mig, at jeg denne Formiddag vilde forsøge ved Hjælp af Eders Bonner, og ved Hjælp af Herrens Land at prædike, hvad jeg anseer som Evangelium.

I det Capitol, som jeg har oplæst, er der en Udslingstext, som jeg pleiede at vælge, naar jeg vandrede omkring for at prædike, især naar det træf sig, at jeg kom iblandt dem, som formodede, at Sidste Dages Hellige, eller Mormonerne, havde en ny Bibel, og prædikede et nyt Evangelium. Jeg pleiede at vælge det 8de Vers af det Capitol jeg uslig læste, hvilket lyder som følger: „Men dersom endog vi, eller en Engel af Himmelten prædiker et andet Evangelium for Eder,

end vi have prædiket for Eder, han være en Forbandelse.“

Alle, som forstaaer Sproget i dette Skrifstæd, vil indrømme, at Apostelen hensigtede noisagtigen til det Evangelium, som han havde prædiket for Galaterne og Andre, og det, som prædikedes af hans Embedsbrodre, de andre Apostler, og af Andre, som var bemindigede til at prædike.

Det vilde være uden Nytte for en Mand at anname vor Religion, indtagen han kunde være overbevist om, at sammes Principer er begrundede paa Guds Ord, som indeholdes i de hellige Skrifter. Med Hensyn til vor Tro vil jeg sige, at Evangeliet, som prædikedes af Apostlerne, og det, som indeholdes i Mormonsbog, er det samme, eller stemmer overens med det Evangelium, som indeholdes i Bibelen. Det Evangelium, som prædikedes af Joseph Smith, og Guds Abenbaringer, som icke komme til Kirken, formedesst ham, stemmer fuldkommen overens med det Evangelium, som findes i det Nye Testamente.

Det Hverv, som overdroges Joseph og Andre i vor Tid, var at gaae ud og

prædike Jesu Christi Evangelium, og Herren sagde til dem: „Hvo som troer og bliver døbt skal blive salig, og hvo som ikke troer, skal blive fordømt.“ Frelseren gav det samme Hverv til de tolv Apostle fordum, idet han sagde: „Gaaer ud i al Verden og prædiker Evangelium for al Skabningen; hvo som troer og bliver døbt skal blive salig, og hvo som ikke troer skal blive fordømt.“ Men han forestrev dem, tillige en anden Pligt, han befalede dem at bie i Jerusalem indtil de var iførte med Kraften fra det Høje.

I det Capitel, jeg har læst, bemærkede J, at Apostelen Paulus bevidnede, at det Evangelium, som han prædikede, ikke var Menneskelære; thi han siger: „hverken annammede, ei heller læste jeg det af noget Menneske, men ved Jesu Christi Abenbarelser.“ Deraf seer J, at Evangeliet var et vist Noget, som han ikke kunde modtage fra et Menneske, men havde at modtage det fra Jesus Christus ved Abenbaring. Disciplene havde vandret med Jesus; de havde set ham midt iblandt sine Fjender, og bevidnede, at han var bleven befriet fra deres Angreb ved Guds Magt; de havde set ham uddrive Djævle; de havde hørt hans Røst tale til de Døde og de kom frem; saaledes havde de været Vidne til mange mægtige Fremstillinger af Guds Magt, formedelst hans Son Jesum Christum; dog siger han: førend J foretager Eder at prædike Evangeliet for al Verden, efter at jeg har forladt Eder og gaaer til Faderen, bier i Jerusalem indtil J bliver iførte med Kraften fra det Høje. De havde lært Lydighed for hans Ord, og ifolge Beretningen, som gives om dem, saa biede de i Jerusalem.

Bekæftenheden af denne Iforelse, eller Begavelse af Kraften fra det Høje, var forskellig fra den, hvorom vi læser i disse Dage, nemlig, at gaae til et Col-

legium, Universitet eller noget andet Kerdoms-Seminarium og tage sine Grader (Examina) for at begaves og gjøres tilkede til at prædikede Evangeliet. Bekæftenheden af Begavelsen, given Apostlene fordum var af en særegen Slags. De biede indtil Jøderne forsamledes for at høitideligholde Pintsefesten.

Til denne Tid forsamledes Jødernes Veiledere, og Tuisinder flokkedes til Staden Jerusalem, ikke blot af den jødiske Nation, men fra de tilgrændsende Natio-ner. De ventede indtil Pintsefestens Dag var fuldstig kommen, og medens de var forsamlede i et Overværelse, kom der pludselig en Lyd fra Himmelten, ligesom af et fremfarende mægtigt Beir, og det syldte det ganse Hus, hvor de sadde. Og der viste sig for dem Klovede Tunger, ligesom af Ild, som satte sig paa enhver af dem, og de blev alle opfyldte med den Helligaand, og begyndte at tale med andre Tungemaal, eftersom Aanden gav dem at udslige.

Når dette hørtes omkring, kom Mængden tilsammen og blev bestyrket, fordi Enhver hørte dem tale i sit eget Tungemaal. Men de forsamledes alle og forundrede sig, og sagde til hverandre, see, ere ikke alle disse som tale Galilæer? Og hvorledes høre vi dem tale, hver paa vort eget Maal, hvorudi vi er født? Andre bespottede og sagde: disse Mænd er fulde af sod Vin. Men Peder stod frem tilligemed de ellevne Apostler, og oploftede sin Røst og sagde til dem: J Mænd af Inda og alle J, som boe i Jerusalem! det være Eder vitterligt, og aabner Eders Øren for mine Ord! thi disse er ikke drukne, som J mene; det er jo den tredie Time paa Dagen. Men dette er hvad der er sagt ved Propheten Joel, som siger osv.

Medens de saaledes forundrede sig og twistede indbyrdes, fremstod den øverste

Apostel Peder, som havde modtaget Ni-
gets Nøgler fra Mesteren, tilligemed
hans Brødre og begyndte at prædike til
dem, og gav dem en Beretning om Guds
Handlemaade med deres Fædre Abraham,
Isaak og Jacob, idet han bemærkede om
Forjættelserne, som blev dem givne, og
forsatte Gjenstanden ned igjennem Pro-
pheterne til det da levende Folk.

Han sagde dem, at de havde fors-
fæstet Hærlighedens Herre, at han var
opstanden fra de Døde, at han var op-
højet ved Guds høire Haand, og at han
havde annavmet den Helligaands For-
jættelse, hvilken han havde udgydt, som
de nu saae og hørte. Maar de hørte
dette, stak det dem i deres Hjerter og
de sagde til Peder og de andre Apostler:
„J Mænd og Brødre, hvad skal vi
gjøre?“ Apostelen Peder, som havde
vandret med Jælseren og været Bidne
til hans Mirakler, om J behager, havde
været med ham paa Bjerget, da han blev
forherliget, da som han var ifort med
den Helligaand, saa er det min Forme-
ning, at han virkelig var dygtig til at
prædike Evangeliet, saaledes som det
skulde prædikes. Om vi forvisse os om
hvilket Evangelium, Peder prædikede,
hvilket Evangelium, Johannes og Ja-
cob prædikede, hvilket Evangelium, Apos-
telen Paulus prædikede, saa er vi visse
paa det Evangelium, saa at om en Mand
eller Engel fra Himmelnen prædiker no-
get andet, saa veed vi, at Guds Forban-
delse skal hvile paa ham. Og de sagde
til Peder og de andre Apostle: „J Mænd
og Brødre, hvad skal vi gjøre?“ Da
sagde Peder til dem: „Omvender Eder,
og hver af Eder lade sig døbe i Jesu
Christi Navn til Syndernes Forladelse
og J skulle saae den Helligaands Gave;
thi Eder og Eders Born hører Forjæt-
telsen til, og alle dem, som ere langt

borte, saa mange som Herren vor Gud
vil kalde dertil.“

Paa det at J maa drage en Grændselinie mellem det Evangelium, som Peder
prædikede paa hin vigtige Dag og det
Evangelium, som nu prædikes i Chri-
stenheden, behøver jeg ikke opfordre
Eder til at overveje Eders egen Erfas-
ring, til at overveje hvad der er blevet
lært Eder, medens J øengsteligen efter-
spurgte, hvad J skulle gisre for at blive
frelste. Hvor ofte har J ikke hørt den
Lyd fra Prædikestolen, at J skulle om-
vende Eder, gaae ofte til Kirke og til
Altars, for at faae Syndernes Forla-
delse, og dersom J ikke gjorde disse Ting,
var J ikke rette Christne osv.

Saaledes praktiseres det af de Geist-
lige i vores Dage. De prædiker om Hel-
vede og Fordommelse og forsøger paa
forstjellige Maader at forstrække deres
Tilhørere, ved at skildre for dem de For-
dommets Oval, og de Piinsler, som de
Uomvendte maa udholde i Hovedes hede
Lava, — den skæckelige Tilstand af de
fordomme Sjæle, som er udkastede i Ha-
des mørke Regioner; og derpaa beder de
og arbeider med al deres Magt for at
omvende Sjæle og faae dem til Herren.
Jeg har hørt saa meget af dette, at jeg
fuldkommen føler Smagen deraf endnu.

Nu spørger jeg: lærte Apostelen Pe-
der Noget af dette Slags — lærte han
Folket, at det var nok at gaae flittig i
Kirke og til Altars for at faae Synder-
nes Forladelse, og paa denne Maade
blive omvendte? Nei! men for det Forste
lærte han dem, at Jesus Christus var
bleven forsætst, og var opstanden fra
de Døde, og at Jesus Christus er det
eneste Navn givet Menneskene, hvorved
de kan frelles; at deres Fædre havde
forsulgåt Propheterne, og udgydt Guds
Sons Blod, og da de øengstelige udbrøde:

„I Mænd, Brodre! hvad skal vi gjøre?“ siger Peder, „Omvender Eder“ osv.

Nu angaaende Omvendelse er det blevet mig sagt i min Drengealder, at det er Bedrøvelse over Synden. Der er omtalt to Slags Bedrøvelse i Kristen. Paulus siger: „Gudeligt Bedrøvelse virker Omvendelse, som ikke fortrydes; men Verdens Bedrøvelse virker Død.“ Denne Verdens Bedrøvelse er af denne Bestrafning; for Eksempel, vi finder Mænd, som sværger og bander, lyver og stjæler, drukker sig drukne osv., naar de bebreides, eller ogsaa naar de kommer til Estertanke i ødruet Dieblitte, er de bedrøvede for deres Opsørsel, men beviser det, at de fortryder? Bisseligen ikke! en Mand kan være bedrovet for Synden og ikke omvende sig derfra. I kan see Dranken i hans Hjem berneset, mishandlende Kone og Børn, men naar han er ødrue, er han bedrovet for Handlingen, og maa- stee han den næste Dag findes drukken igen, han vedbliver endnu at hælde i sig det bernesende Ildvand, og er bedrovet igen; fortryder han? Nei! men han er bedrovet efter Verdens Viis, som er at synde, sørge derover og gaae hen at synde igen; men gudeligt Bedrøvelse virker Omvendelse, som ikke fortrydes. Hvad Slags Bedrøvelse forstaaer vi, at Peder mener, naar han siger til Jøderne: Omvender Eder? Vi forstaaer, at han mener, at de skalde forsage deres Synder, høre op at gjøre Ondt; den, som stjæler, stjæle ikke mere; den, som berner sig, ophøre med denne syndige Skik; den, som er blevet vant til at gjøre Uret paa nogen Maade, ophøre at gjøre Uret, og lære at gjøre Ret.

Der rinder mig her en Tildragelse i Minde, som fandt Sted i Virginia. En Deist (d. e. en Mand, som troer paa Guds Tilværelse af Fornuftgrunde, uden Abenbaring osv.), som var Jurist, laaе

paa sit Dodsleie formedest Tæring, haus Venner var Presbyterianere, og de havde bedet for ham atter og atter, og det staerkels Skrog forblev alligevel uomvendt, og forventedes følgelig at gaae til Evigheden for at boe i himt hede Sted. Den sidste Tilstingt var at faae en Præst til at bede for ham, men han forblev dog uomvendt. De opmuntrede ham til at fortryde og henvende sig til Gud, og blive omvendt forend den svage Livstraad reves istykker, og han skulde gaae til en anden Verden. Han takkede dem for deres Advarsel, og sagde dem, at han vurderede deres Bestreb:ser. Efter at de var færdige med deres Opmuntringer, og han var træt og meget svag, bestodtede de at lade ham i Rio, og samtale indbyrdes om Religionssætninger. De begyndte at tale om, at Samvittigheden var en af de meest foruroligende Ting i Verden; og Gen sagde: „Jeg er meget plaget af Samvittigheds-Bebredelser, naar jeg lægger mig ned og naar jeg staar op;“ „det samme er jeg,“ sagde en Aanden, „den Paamindet besværer mig mere end nogen anden Ting her Neden.“ Naar de var færdige, talte den Syge og sagde: „Mine Herrer! I har gjort Eder den Ulejlighed at komme og give mig en Advarsel; tillad mig nu at give Eder en lidens: Gaar hjem Allesammen, forsager Eders Synder og forbedrer Eder; og Eders Samvittighed vil ikke mere forurolige Eder.

Dette er hvad Apostelen mener, naar han siger til de sorgende Jøder paa Vintselfestens Dag: „Omvender Eder og bliver døbte.“ Peder! hvorfor skal vi døbes? „Til Eders Synders Forladelse.“

I lagde Mærke til, at han for det Første læste dem Evangeliet, og Tro opkom hos dem ved at høre Guds Ord — Apostlene, fylde med Guds Aaland, prædikede Guds Ord og Mængden troede.

Saa snart som de havde Tro, blev de lært at omvende sig; Omvendelse er altsaa det andet Skridt, som skal tages af Synderen i Saliggjørelsens Evangelium. Saa snart som de lærtes at fortryde sine Synder, bødtes de at lade sig dobe til Syndernes Forladelse. Nogle prædike Daabens Sakramente meget løselig, idet de siger, at Daab er et udvortes og synligt Tegn paa indvortes og usynlig Maade. Jeg ønsker at anstille nogle Betragtninger derover nogle faa Minutter, idet jeg vil tage dem paa deres egen Grund. Ifølge deres egen Formaning: „Troen“ er det fornemste, mener den orthodore Geistlighed. I veed, at enhver Mand betragter sin Religion som rettroende, og sin Næstes Religion som vrangtroende. Nutidens orthodore (d. e. rettroende, som de kalder slg) Geistlighed, som er Forsværere af „Troen,“ siger, at Daab er et udvortes Tegn paa en indvortes Gjerning. Antag at det er. Antag at jeg tager denne Øvindes Barn og stænker lidt Vand paa dets Hoved, saa er det en Indrommelse eller et Tegn paa en tilsvarende indvortes Virkning. Hvor megen indvortes Virkning har en bestynt Person faaet? Netop en siden Voreselte det er alt, hvis Daab er et Tegn paa indvortes Virkning.

Hvis nu Daab er et udvortes Tegn paa en indvortes Virkning og I skulder hele Personen i Vandet, saa er det et Tegn, at det ganste Menneske er blevet syldt med den Helligaand. De slutter rigtig i Henseende til deres Sag, og jeg formoder i Sandhed, at deres Døbemaade er et tilsvarende Tegn paa den indvortes Virkning; og Neddyppelse maa sikkerlig være et meget kraftigt Tegn paa en tilsvarende udstrakt indre Virkning, ifølge deres egne Slutninger.

Men Daab er til Syndernes Forladelse. „Hvad,“ siger Gen, „er Daab en

saliggjørende Ordinance? Sikkerlig, den er frelsende i dens Natur i Forbindelse med det øvrige af Saliggjørelsens Evangelium. Folk vil frelles, om de anammer Evangeliet, og fordommes, om de forkaster det. Om jeg undgaaer Fordommelse ved Lydighed til Evangeliet, og Daab er en Deel af det, saa vil jeg spørge, om den ikke er en Deel af Planen; ved hvilken jeg undskyder — en Deel af Planen, ved hvilken jeg frelles? Det er visseligen saa.

Naar Engelen aabenbarede sig for Cornelius, saa døbte han ham ikke, men han sagde: „dine Bonner og dine Almisser er komme op for Gud og ihukommede. Og send nu Nogle til Joppe og lad hente Simon, som kaldes med Tilnavn Petrus; han er til Herberge hos en vis Simon, en Garver, hvis Huns er ved Havet; han skal sige dig, hvad du bør at gjøre.“ Cornelius adlod; og naar Peder kom og erfoer hans Tilstand og det Syn han havde haft af en Engel, lært han ham Evangeliet, og besalede ham at blive dobt. Peder sagde ham Ord, hvorpaa han skulde frelles, og disse var en Deel af dem.

Det blev ogsaa sagt til Apostelen Paulus af Herrrens Ejener: „Hvorfør over du? Staae op og bliv dobt og lad dine Synder astoe osv.“ Dette var Fremgangsmaaden den Almægtige havde indstiftet i Evangeliet; Daab er en himmelst Institution, sanktioneret af Haderen, aabenbaret ved Sonnen, lært ved den Helligaands Inspirationer; og er Maaden, hvorpaa et Menneskes Synder kan tilgives. Tro, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse var saliggjørende Midler for Menneskenes Born fordom, og er det i nærværende Tid, fordi de er Dele af Evangeliet, og de er alle nødvendige til Syndernes Forladelse.

Med Hensyn til Daabemaaden er der

tilstørketligt i Bibelen til at bevise den. Apostelen, idet han skriver til sine Brodre, siger dem, at han var begravet med Christo i Daaben; og Jesus besaler sine Disciple at følge ham. Om de var begravne med Christo, det viser, at han blev begravet. Jeg spørger, om I kan gaae og blive begravne med nogen af Eders Venner, undtagen de ogsaa bliver begravne? Men Verden synes ikke om denne Maade at tilgive Synder paa; de siger, at den er altfor let. De bringer mig til at tænke paa Naman, den Sværer, naar han kom til den gamle Prophet Elisa; han kom med sit Guld og sit Sølv, med sine Vogne og sine Ejendomme, og forventede at blive helsbredet ved Hjælp af en stor Ting. Elisa gik ikke engang ud for at see ham, men sendte sin Ejener med det Budskab, slegende: „Gaa hen og toe dig syv Gang i Jordans Flod og du skal blive reen.“ Men den gamle Syrer blev vred og foer sin Bei, og sagde: „see, jeg tænkte, han skulle vist komme ud til mig, og staae og vaakalde Herrens sin Guds Navn, og rore med sin Haand paa Stedet og helbrede Spedalscheden. Ere ikke de Floder i Albana og Phaphar i Damascus bedre end alle de Vand i Israel? kunde jeg ikke toe mig i dem og blive reen; og han vendte sig og drog bort med Vrede.“ Da gik een af hans Ejendomme frem og sagde: „min Fader, havde Propheten talet til dig om en stor Ting, vilde du ikke have gjort det? hvor meget snarere da han sagde til dig: to dig, saa skal du blive reen?“ Da gik han ned og dypede sig i Jordanen syv Gang efter den Guds Mands Ord; og hans Kjød kom igjen, ligesom et lidet Barns Kjød, og han blev reen.

Det er ikke fordi Daab er en saadan stor Ting, eller at den kan kjøbes med Sølv og Guld, at den astoer Synder,

men fordi den Allmægtige har indstiftet den som hans egen hellige Handling; og om I vil underkaste Eder den, lover han Eder Synders Forladelse. Om I er begravne med Christo i Daaben, det viser, at han blev begravet.

Jeg spurgte engang en Methodist, om han ansaae Jesus Christus som det Guds Lam; han sagde: ja! Jeg spurgte ham da, om han troede, at Colossenserne blev begravne med Christo i Daaben; han svarede ja! men, sagde han, Doctor Clark, idet han fortolker dette Skriftsted, siger at „Neddypelse forrettedes ikke paa vorne Troende; vi troer at de blev virkelig neddyppede.“ Hvorpaas jeg sagde: Troer De at Jesus Christus blev neddyppet? „Nei! Vi troer at han enten blev overost eller bestenkts.“ Jeg spurgte ham da, hvorledes de kunde blive begravne med Christus, med mindre han ogsaa blev begravet. Han sagde, at „han vidste ikke Noget om det; men han tænkte, at det var meget sandsynlig at Christus blev bestenkts.“ Jeg spurgte ham, om han ansaae et Menneskes Hoved for det hele Menneske, eller om Skuldrerne og Armene var det hele Menneske. „Nei,“ svarede han. Nuvel, sagde jeg da, der som De anseer Hovedet, Armene, Skuldrerne, Kroppen, Benene og Hodderne som det hele Menneske, og det hele Menneske dobt, saa maa De troe, at han blev neddyppet, for at hans Daab kunde være fuldkommen. Var Colossenserne begravne med Christo i Daaben, saa maa ogsaa han have været begravet.

I blandt andre Grunde, han opstillede imod Neddypelse af det hele Legeme, var at kjælne Fruentimmer vilde blive forkjølede, om de skulle begraves i Vandet. Jeg paastod, at om det ikke faldede Guds Lam at blive dobt, saa vilde det ikke skade et Haar. Altsaa Daab ved Neddypelse er det tredie Princip i

Satiggjørelsens Evangelium; og Apo-
stelen lærte Folket, at dersom de vilde
blive døbte, skulle de modtage Synder-
nes Forladelse og annamme den Hellig-
aand; thi sagde han „Forjættelsen er til
Eder og Eders Børn og alle dem, som
er langt borte, saa mange Herren vor
Gud vil kalde dertil.“

Læg her Mærke til Peder's udtrykke-
lige Øfste, at den Helligaand skulle komme
paa ethvert Menneske, som vilde adlyde
Evangeliet. I Tidens Løb, som de præ-
dikede i Egnene omkring Jerusalem, gik
Philip til Samaria og prædikede for
Folket i den Stad; de gav Alt paa hans
Prædiken, og de blev døbte baade Mænd
og Kvinder. Der staaer ikke Mænd,
Kvinder og Børn, men at Philip gik til
Samaria og prædikede Evangeliet, og de
lode sig døbe baade Mænd og Kvinder,
(Børn er ikke omtalte) og de havde stor
Glæde i den Stad. „Ja,“ siger Gen,
„de havde stor Glæde, fordi de havde
modtaget den Helligaands Gave; men
bie lidt; naar de i Jerusalem hørte at
Samaria havde annammet Guds Ord,
udsendte de Petrus og Johannes til dem;
hvilke, der de var komne ned, bade for
dem og lagde Hænder paa dem, at de
maatte faae den Helligaand; thi den var
endnu ikke kommen paa dem; heraf kan
I forstaae, at de havde stor Glæde, men
ikke den Helligaand. Men naar Apost-
lerne bade for Samariterne, som havde
annammet Ordet, og lagde deres Hænder
paa dem, modtog de den Helligaand.

Untag nu, at vi skulle sige at Apo-
stelen Pauli Forbandelse vil hvile paa
Enhver, som ikke prædikede det samme
Evangelium, som han og hans Brødre
prædikede og praktiserede, saa var det
ikke hvad Kristen estertrykkeligen er-
klærer.

Den Helligaand anammedes ved
Haandspaalæggelse. Lærtes dette Edet

nogeninde i Europa eller Amerika, und-
tagen af de Sidste Dages Hellige? Hørte I dette i nogen af Sekternes og
Partiernes religiøse Forsamlinger? Har
I nogensinde hørt dette Evangelium i
nogen enten katholisk eller protestantisk
Kirke, at troe og omvende Eder og blive
døbte og annamme den Helligaand ved
Haandspaalæggelse? Om I har hørt det,
saa har I hørt Noget, som jeg aldrig
har hørt. Og dog, om vi eller en En-
gel fra Himmelten prædiker et andet Evan-
gelium, han være forbandet. Det gjør
intet til Sagen, hvor nær Menneskene
kan komme Evangeliet i sin Prædiken;
de maa prædike det samme Evangelium,
enhver Deel af det, enhver Ordinance af
det, ethvert Princip, som Jesus Christus
aabenhærede og hans Apostler lærte;
om de ikke gjør det, saa lærer de et an-
det Evangelium, og om de lærer et an-
det, siger Apostelen, at de er en For-
bandelse.

Dersom I vil prædike det samme
Evangelium, saa vil I prædike just de
samme Grundsætninger, som blev lærte
ikke blot af Paulus, Peder, Jacob og
Johannes, men af alle de Øvrige af de-
res Medtjenere. Og naar Menneskene
annammede den Helligaand, talte de i
andre Tungemaal og prævheterede. For
at kunne sige enten Folket har annammet
det sande Evangelium eller ikke, behøver
vi ikkun at undersøge deres Frugter, thi
af deres Frugter skal I kjende dem, siger
Frelseren. Betragt for Erempl den
corinthiske Menighed, endskjønt I læser,
at de var skyldige i mange Usommelighede,
var dog til Gen given Aland til at
tale Blædomsord; til en Aanden Kund-
slabsord ved den samme Aland; til en
Aanden Tro ved den samme Aland; til
en Aanden Helbredelsens Gave ved den
samme Aland; til en Aanden at gjøre
Mirakler; til en Aanden at prophetere;

til en Anden at bedomme Ander; til en Anden forskellige Slags Tungemaal; til en Anden Udlæggelse af Tungemaal. Alle disse Gaver, som er opregnede og klassificerede af Paulus, nødes af Corinthierne.

Nogle formoder, at denne Udvikling af Guds Magt var nødvendig til Evangeliets Grundfæstelse, og at naar det var grundfæstet, vilde Gaverne affastes. Jeg erindrer at have læst i den fire og halvfemstindstyvende Tale af John Wesley, idet han gør Bemærkninger over denne Gjenstand, siger han: „Det er blevet almindeligen antaget, at, efterat Evangeliet var grundlagt, var de aandelige Gaver ikke længere nødvendige; men dette er en stor Mistfarelse; det er vist, at vi sjeldent hører om dem efter den ulykkelige Periode, at Constantin kaldte sig en Christen. Der kan neppe findes et Exempel paa Tilkjendegivelsen af disse aandelige Gaver i det andet Jahrhundre; Alrsagen er ikke at de affastedes ved den Allmægtiges Willie, men de Christne var frafaldne og blevne Hedninger, og havde intet uden en død Religionsform tilbage, og dette er den store Alrsag, hvorfor Gaverne ikke har vedblevet i Kirken.“ Det er omtrent Meningen af Wesleys Tale, som jeg henpegede til, om det ikke usiagttigen er de samme Ord. Det er Mormoniem; i det andet Jahrhundre kaldt Kirken og blev hedens, og Mennesker kunde ikke tale ved den Helligaands Gave, og med andre Tungemaal, og profeter, og erholsde Syner og Helsbredelsens Gaver. Apostelen siger: „Er Nogen iblandt Eder syg, han skal til sig de Eldste af Menigheden, og de skulle bede over ham og salve ham med Olie i Herrens Navn; og Troens Bon skal frelse den Syge osv.“

Men i den nærværende Tid hedder

det: „Er Nogen syg iblandt Eder, saa send efter en Læge, eller en berømt Prætikus i Helsbredelseskunsten, som kan give Eder en kunstig sammensat Mirtue tilligemed en stor Spanssue i Nakken, og I skal blive helsbredte. Vi lærer ikke dette af Jesu Christi, Peders, Jacobs, Pauli eller nogen anden af Aposternes Lærdomme; det findes ikke i Evangeliet; men Evangeliets Plan til at betjene de Syge er: „Hvis Nogen iblandt Eder er syg, han skal til sig de Eldste af Menigheden, og de skulle bede over ham og salve ham med Olie i Herrens Navn; og Troens Bon skal frelse den Syge og Hærske og opnæse ham; og haver han begaet Synden, skulle de forlades ham.“ Jesu Christus siger, naar han taler om den Kraft, som skal ledsage hans Ejernere: „Paa de Syge skulle de lægge deres Hænder, og de skulle helsbredes; og Apostelen Paulus siger til Timothens: „Opflamme den Guds Gave, som er dig given ved mine Hænders Paalæggelse.“ Der siger, at Jesu blev fuld af den Helligaand, efterat Moses havde lagt sine Hænder paa ham. Medlemmerne af den engelske Kirke, naar de er syge, sender efter en berømt Læge, og de stoler paa en Doctor for deres Helsbred, ikke paa Herren eller paa Kraften af hans Religion. Mange af dem tor ikke leve i Staden uden en Hunslæge; de maa have en Hunslæge og en anseelig Læge, og i det Tilfælde at Hunslægen ikke skulde forestrukke et virksomt Middel, maa de have Bud efter den anseelige Læge. Dette er Tilfældet med retroende Bekjendere over hele Verden.

Prædiker de Evangeliet som de gjorde i gamle Dage? Lærer de Folket at omvende sig og blive døbte til Syndernes Forladelse? Om Haandspaalæggelse og Salvese med Olie helsbredte de Syge den Tid, hvorfor ikke nu? Om Evangeliet

er det samme, om Gud er den samme, om den Helligaand er den samme, om Tro er det samme, om Daab er det samme, og om alle Evangeliets Grund-sætninger er de samme, vil de ikke frem-bringe den samme Virkning?

Jeg ønsker at afgive mit Vidnesbyrd, at mine Nine har seet de Syge blive helbredte paa den Maade, som Grange-
liet anbefaler. Jeg har seet de Døres
Dren aabnede, og de har hørt; jeg har
seet den Lamme at gaae og løbe ligesom
en Hjort; og jeg har seet Andre blive
pludselig opreiste fra deres Sygeleie, hel-
bredte fra fortærende Feber.

I Montrose, nær Nanvoo, var Hundreder af Familier syge og nær Doden, og Nogle var allerede opgivne til at døe. Propheten Joseph Smith tog Nogle af de Eldste med sig og gik derhen, og sagde til den Syge: „Jeg byder Eder i den Herre Guds Navn at staae op og gaae.“ Og han gik fra Hus til Hus, og bragte Enhver, Mand, Kvinde og Barn, paa Benene, og de fulgte ham til den næste syge Familie, og de er Vidner her til at stadfæste det. Der er Mand nu paa Jordens Overflade, som i den Almægtiges Syner har seet Blot efter Blot af Engle. Kan I finde disse Ting indenfor de Sidste Dages Helliges Menighed? Nei, I kan ikke! Er de Syge blevne

helbrede i denne Stad? Ja, jeg ved at de er. Jeg har betjent de Syge i Sel-skab med mine Brødre, og de blev hel-
bredte, og jeg ved, at de bleve helbredte
ved Guds Kraft; de, som dører, er dræbte
af Doctorerne. Jeg siger, at deres Mir-
tiner, deres Ufragning af Hovedet og der-
es Plaster er dræbter Ti, medens de hel-
breder Ingen.

Det Evangelium, som prædikes af Joseph Smith, er det samme, som inde-
holdes i det Nye Testamente, og som prædikes af Jesus Christus og hans
Apostler, og det er en Guds Kraft for
Enhver, som troer det; det vil helbrede
Syge, aabne Himmelene og revolutionere
Jorden; ig dette Evangelium maa præ-
dikes for alle Nationer til et Vidnesbyrd
for dem. Jeg aflagger mit Vidnesbyrd
til alle Menigheder, at Joseph Smith præ-
dikede det i dets Reehed og Hylde,
ligesom Oldtidens Apostle prædikede
det; og at det nu prædikes i de Fore-
enede Stater, i Europa, paa Øerne i
Havet, og vil vorde prædiket i enhver
Nation, Stammme, Tungemaal og Folk
under al Himmelens og de samme Frøn-
ter, de samme Bessignelser, det samme
Lys og den samme Hærlighed vil lade sig
tilsyne som fordum.

Maa Gud frølse os Alle i Jesu Christi
Navn, Amen!

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juni.

Udenlandske Efterretninger. **Desarret.** Vi har modtaget Desarret News op til den 1ste Marts (men ingen breve) og seer af dem at Sitstanden er god i enhver Henseende, Vi ret har været usædvanligt mildt for Værestiden, og de sædvanlige Arbeider og Forretninger drives i enhver Retning, saavidt Omstændig-
hederne tillader det; ellers intet Nyt af Vigtighed for Nærværende.

St. Louis. St. Louis Luminary har vi modtaget indtil den 28de April.
Af et Brev fra Eldste Richard Ballantyne til Præsident G. Snow, dateret fra

Atchison. Israels Leir den 14de April sidstleden, seer vi at de engelste saavel som de af de danske Hellige, der staer under hans Præstdomin, har det godt og Mange har fuldt op af Arbeide til Bestøftigelse og Underholdning. De, som skal drage over Sletterne, forventer ikun at Græset skal vorde tilstrækkeligt langt til Øxenes Fodring for at kunne drage afsted. Almindelig Helbred og Tilstredshed herstår iblandt dem, og den næste Esterretning vi ventelig modtager fra dem, vil være, at de er paa Toget til Klippebjergene, i hvis Dale de vil finde Frihed til at arbeide for deres timelige og evige Bel.

New York. Det har glædet og interesseret os meget at have modtaget fra Eldste John Taylor, En af de Tolv, eet af ham i New York udgivet og redigeret ugentlig Blad „the Mormon“ (Mormonen), hvis ydre Udstrylse saavæl som indre Gehalt gjør Udgiveren Lære, og er et værdigt Organ for de Sidste Dags Helliges religiøse, politiske og sociale Anstuelser, begrundede ikke paa menneskelige, forgængelige Meninger, som sædvanlig gaaer op i Nog, men paa Guds aabenbarede Sandheder, som efterhaanden vil gjennemtrænge Nationerne og gjøre sin Kraft gjældende. Vi ønsker Mormonen, og den Sag den repræsenterer al Held og Lykke, og ønsker dens Redigent al Bistand fra Herrens den almægtige Land, at Lys og Kundskab maa udspredes i Amerikas Stater og om muligt idet mindsteaabne Dine paa nogle Hæderlige og lade dem see hvad Mormonismen egentlig er, at den ikke er et Hjernespind, men hverken mere eller mindre end den Lære, der tilsidst vil frelse Mænnerne og ødelægge Forkasterne deraf.

San Francisco i Californien. Det er ogsaa med deeltagende Tilstredshed vi har erfaret: at Eldste Parley P. Pratt, En af de Tolv og Præsident for Missionen ved det Stille Hav, agter at udgive et Maanedsskrift „Mormon Herald“, hvis første Nummer formentligt vilde udkomme i afgigte Mai. Dette Maanedsskrift, hvis Tendents er — siger Br. Parley — at udsprede Lys og Liv, vil være en Journal for historiske, prophetiske, religiøse og philosophiske Lærdommie, og efter den Kjendskab vi har til Udgiveren, er vi forvissede om, at „Mormon Herald“ vil blive værdig sin Titel; Herrens Besignelse ledsage den.

Nu, det er ikke saa ilde til en Begyndelse; Mormonerne har allerede fem vældige Organer i den amerikanske Journal-Litteratur og desuden flere mindre Tids-skrifter i andre Lande; hvoriblandt „Millennial Star“ udgivet i Liverpool i England, er en af de mest udbredte. Muligen at vore Modstanderes Anstuelser efterhaanden kan modificeres. Overalt holder vi „Mormonens“ Ordsprog:

Det er bedre at repræsentere sig selv, end at blive repræsenteret af Andre.

Correspondents fra Norge. Eldste K. Petersen melder i et Brev fra Christiania, at Menigheden samme steds er i en god Tilstand og at Herrens Værk trives der, idet Efter anden Enkelte tillægges. Politisk-Autoriteterne synes at være humane, og lader nogen af Præsternes og Andres mindre frisindede Opfordringer, Brødrene forsaavidt være uantastede, idet de selv maa indrømme, at Mormonerne er skikkelige Folk, som ikke foraarsager dem noget Bryderi, men er ordentlige i sit Liv og og Levnet, som de ikke altid kan sige om deres egne lutheranske Brødre, der ofte gjør Politiet Ulejlighed nok i Drukkenstab og Gadenordener og mange andre sunke Ting, som gaaer for sig i den lutheriske Menighed, men hvis Udsættelse visde udelukke Medlemmerne af vort Kirkesamfund.

Bidnesbyrd

af Præsident H. C. Kimball i Tabernaklet den 13de December 1854.

(Af Deseret News d. 25. Jan. 1855.)

Det Evangelium, I har hørt idag fra Broder Grant, har I hørt om og om igjen. Enhver, som bekjender sig at være en Sidste Dags Hellig, og vil anerkjende Sandheden af dette Evangelium ifolge den historiske Beretning i det Nye Testamente, maa vide at det er sandt. Hvorfor? Fordi, som Broder Grant har bevidnet, naar Broder Joseph Smith prædikede dette Evangelium om Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse, vilde hans Bidnesbyrd have været sandt, om der ikke havde været noget Nyt Testamente.

Gud sendte en Engel til ham og Andre, og Engelen prædikede Evangeliet for dem og autoriserede Joseph Smith til at dobe Oliver Cowdery, og derefter blev Joseph dobt af ham. Naar Jesus Christus kom, bemyndigede han Mænd til at forvalte Evangeliets hellige Handlinger, og derpaa gik han hen og blev dobt; han undslag sig ikke, ei heller Broder Joseph. Han gik frem og satte et Erembel, at han maatte fuldkomne al Retfærdighed, at han maatte forherlige Gud paa Jordens og i Himmelens; og han sagde, hvad jeg haver seet min Fader gjøre, det gjor jeg. Ester den samme Grundsetning følger I den Retning, som I seer Apostlerne i de sidste Dage følger.

Angaaende den Omstændighed i Mountrose, som Broder Grant talte om, saa var jeg med Broder Joseph og ligeledes Broder Brigham, og mange Andre, og Hundreder bleve helbredte og sprang ud af deres Senge og fulgte os. Om I ikke troer det, kald paa mange af dem, som var syge og nær Doden den Tid, men som nu lever, nydende en god Hel-

bred. Hvor mange Syge er ikke blevet helbredte i Gammelengland? Jeg har mangen en Gang været i Huse, hvor Folk var syge og nær Doden af Smaakopper og andre Sygdomme og de blev helbredte ved Guds Kraft. Jeg har taget dem til Vandet, naar de har været paa Gravens Rand, og dobt dem, og de er blevet helbredte. „Hvad, af Smaakopperne?“ Ja, og her er Talrige tilstede, som var syge og nær Doden og Broder Orson Hyde er et Bidne, at de var netop iford med at døe, og nu er de her i en kraftig Helbredstilstand. (Orson Hyde: „Det er sandt.“) Sandt? Ja saa sandt, som at Gud regjerer i Himmelene; og der er endvidere Enslunder i denne Kirke, som veed, at det er sandt. Broder Grants og andre Mænds Bidnesbyrd er ligesaa sandt, og vil være ligesaa meget gjældende som Peders, Jacobs og Johannis Bidnesbyrd, thi de taler Sandheden, som den er i Christo Jesu.

Jeg fryder mig over, at jeg lever paa denne Dag. I har hørt mig sige mange — mange Gange, at Mormonismen og dette Folk er mit Hjertets Stolthed. Jeg ønsker at see de Hellige gjøre Det og fortryde deres Synder paa en saadan Maade, saa at de aldrig mere har nødig nogen Omvendelse fra denne Tid af, og forsage deres Synder, og gjøre deres første Gjerninger, og vendte sig til Herren med Hjertets fulde Forsæt, medens de har det Privilegium, og da vil det ikke være nødvendigt for en Mand at prædike Christi Evangeliums første Principer for dette Folk; thi der er mange, som bor omvende sig og blive dobt til

Syndernes Forladelse; men gaa aldrig mere i Vandet igjen og bliv doble til Eders Synders Forladelse, undtagen I forsager dem og bliver Hellige fra den Time af; og plei ikke Uretfærdighedens Princip hos Eder selv eller hos Eders Familier eller iblandt dette Folk. Maatte enhver Mand og Kvinde opstaae og rense sig fra al Uretfærdighed, som er iblandt os, og om I ikke gjør det, Alt hvad jeg kau sige, er, I vil see Sorrig, som vil blive fast hos Eder, om I end fortryder i Zaarer og i Sæk og Afsæ, og I kan ikke komme ud af det, indtil det falder Herren ind at befrie Eder.

Brødre og Søstre! samler Evangeliets Skatte, læs de hellige Skrifter i det Gamle og det Nye Testamente og Mormonsbog. Hvad siger Herren? At Enhver, som vil læse Mormonsbog opmærksomt, med Tro og Bon, vil, førend han kommer igjennem den, modtage et Vidnesbyrd om dens Sandhed. Jeg veed det. Om I har tabt Landen, gaa hen og læs Mormons Bog og Pagtens Bog, og I vil snart faae den igjen i større eller mindre Grad. Der er ikun Haar, som forstaaer Noget angaaende disse Bøger og hvad de indeholder.

Jeg ønskede at aflagge Vidnesbyrd i Forening med Broder Grant om Sandheden af hans Angivelser med Hensyn til Guds helbredende Magt i Montrose, thi jeg gif med Propheten og er et Dienvidne. Har ikke dette Evangelium den samme Magt, som det havde for atten hundrede Aar siden? Jo, det har! thi Gud har fornuet det til os og meddeelt os det formadelst Joseph Smith ved en Engels Besjening. Vi har modtaget Evangeliet og vi har modtaget Præstedommet, og Neglerne og Kraften, som henhører dertil, og Guds Rige er gjenoprettet, og det vil aldrig blive knuskastet

igen, men det vil nedkaste al Uretfærdighed eller enhver Magt, som foretager sig at kæmpe imod det, lige meget om det er en Nation eller et Rige. Tror Verden dette? Hvo bryder sig om enten de gjor eller ikke, Gud veed, at det vil gjøre det, og jeg veed det, og det er nok. Om der ikke var nogen anden Mand i Himmelnen eller paa Jorden, som vidste det, og jeg vidste det, og blev hemyndiget, saa vilde det skyte alle andre Regjeringer, og de kunde ikke hjælpe sig selv. I veed Allesammen dette; gjør I ikke, Brødre! (Jo!)

Lad os være Brødre. Som jeg ofte har sagt, jeg ønsker at see dette Folk handle som Brødre; og om Nogen af Eder har faaet fulde Lodder i denne Stad, lad Eders Moder, eller Eders Søster have en Deel; og om I har faaet mere Land end I kan dyrke, gjør ligesaa; og om Weber County har faaet mere end de behøver, lad Davis have et Stykke, og lad os være eet. Lad os være Brødre, og lad os være eet, og da, hvad vil Verden være for os? Jeg ønsker Eder Alle at I folte som jeg gjør, og da vilde I vide, at Gud vil ikke tillade sine retfærdige Ejener at blive undertraadte; og I maa aldrig foretage Eder at undertræde dem, dersom I gjør Negning paa at blive Præster for vor Gud og regjere evindeligen.

Millioner af Mennesker vil vorde frelste, som aldrig vil blive Guder. De kan blive Guds Hellige, og blive underdanige under Guds Sonner. Lytter til Guds Ejeneres Raad, og gjør som vort Hoved siger, at vi skal gjøre, og vi vil faae Fremgang fra den Time af og for stedse.

Jeg veed hvad som vil frelse Eder, det udfordrer ikke stor Kundskab at sige det, thi det bestaaer i at holde

Guds Besatninger, og det alene vil frelse
Eder.

Maa Gud velsigne Eder og hjælpe

Eder til at leve trofast for ham fra denne
denne Time af og i al Evighed, Almen!

Eldster, Præster, Lærere og Diaconer.

(Af Millennial Star, den 21de Mai 1853.)

(Sluttet fra Side 256).

De Hellige skulde stedse øre Præstedommet. Naar de besøgende Embedsmænd kommer ind i et Huns, skulde Hunsfaderen strax vise dem sin Arbedighed ved at lade sin Familie lægge til Side, saavidt det er gjorligt, det Arbejde, hvormed de kan være sysselsatte, og falde dem tilsammen for at modtage den Undervisning, som Embedsmændene kan tilskyndes at give dem. Naar Familiefaderen ikke gjør dette, skulde Embedsmændene-opsordre ham til at gjøre det. Men vi haaber, at der er saa Hellige, som er Hoveder for Familier, som vilde behøve Opsordring til at gjøre dette. Om der skulde være Nogle, saadanne Personer har modtaget Velsignelser fra Herren, som de ikke sætter Priis paa — nemlig deres Familier.

Der viser sig ikke altid den Frihed, Fortrolighed og Tillid mellem de besøgende Embedsmænd og de Hellige, som det burde vises. Om Præstedommet skal gavne de Hellige, naar de er i fristende Omstændigheder, saa maa Præstedommet gjøre sig bekjendt med saadaune Omstændigheder. Og for at gjøre dette, skulde Embedsmændene være frie i at udspørge disse Ting, og de Hellige frie i at forklare dem. Dette vilde utvilsomt lede til mange Opdagelser, vanskelige at behandle, og Embedsmændene vilde behøve stor Viisdom og meget af den Helligaand, at de kunde viseligen undersøge og retfærdigen billegge saa-

daune Sager. Men hvorfor skal Præstedommet indblande sig i saadaune Ulnigheder? Blot for at undersøge Saarene, for at kunne anvende passende Balsom til at helbrede dem, istedetfor at tillade dem at bulne og udvide sig, saa at alle kan see det, til Skam og Fordærvelse og evig Skade for alle Bedkommende.

Der kan siges, at ved at følge auførte Fremgangemaade kan Kjendsgjerninger og Omstændigheder angaaende nogle Medlemmer af Kirken aabenbares for Præsterne og Lærerne, som de kunde meddele andre Medlemmer, og saaledes stor Skade og Fortræd afstedkommes. Præster og Lærere kunde gjøre saaledes, men en Præst eller Lærer, som kunde saaledes forglemme den skyldige Respect for sit Embede, og handle saa daarligen, vilde fortjene at fratages sin Tjeneste, thi han vilde derved blive ikke en Fredsstifter, men en Ulykkestifter — han vilde blive en Fiende til sine Brødre og Søstre og en Fiende til sin Gud. Ingen Præst eller Lærer har nogen Skygge af Ret til at forraade den Tillid, man har sat til ham paa Grund af hans Embede. En Sladdrer, eller den, som har travlt med Andre, vil gjøre mere Skade end Gavn ved at besøge de Hellige. De, som er bestikkede til at besøge de Hellige, skulde i alle Udstaaelses Sager være snare til at høre og langsomme til at tale — naar de tale, skulde Kjærlighedens Lov være paa deres Tunze — Kjærlighed,

som skjuler Syndernes Mangfoldighed og frelser Sjæle fra Døden, skalde lade sig tilsynne i deres Samtale. De fleste Folk forstaaer det Princip, hvorefter Pufferne paa Jernbanevognene er indrettede — nemlig til at modtage Stød uden at meddele nogen. Præsterne og Læreren skalde handle efter det samme Princip. Deres Sind skalde være beredt til at modtage alle de Stød, som en Fortælling om Besværinger kan give, men ikke forplante disse Stød til Andre.

Præster og Lærere kan udøve en stor Indsydelse paa Kirkens Velvære og Fasthed. De høiere Embedsmænd opstiller Principer for de Hellige at vandre efter, Præsterne og Lærerne viser dem hvorledes de kan undvike disse Grundsetninger i deres daglige Vandel og Forhold, og hvorledes de kan anbringe dem ned Fordeel i de forskellige Omstændigheder i Livet. Holder et Medlem sig tilbage og fierner sig fra de Helliges Forsamlinger, hvad saa? Læreren søger ham op og foreskifter ham den sande Stilling han er i, og overtaler ham til at vende tilbage og genvinde sin tabte Stilling. Var der ingen Lærer, kunde en saadan Sjæl forførtabels. Støder en Hellig sig paa noget Lærdomspunkt, indtil hans Land er forvildet, hvad saa? Læreren undvikler Lærdommen for hans Forstand og bringer hans Sind i den rette Lige vægt. Er en Hellig overvundet af en Svaghed og hans Sind formørket, hvad saa? Læreren viser ham, at det er hans Pligt at erkende sin Fejl, og løge Tilgivelse af Vedkommande. Om et Medlem eller endog en Embedsmand forsvemmer sin Pligt, hvad saa? Læreren søger at bringe ham til at gjøre hvad Det er igjen.

Hvis to eller flere Hellige er blevne uenige, hvad saa? Ligesom en Fader irettesætter Læreren de Overtrædende, beviseriger de Oprorte, og forliger de strijdende Partier.

Naar det hellige Præstedomme ved alle dets Medlemmer er i fuld og heldbringende Virksomhed, er det et almægtigt Redskab paa Jorden til „Ejenestens Udsørelse og de Helliges Fuldkommengjørelse, ja, til Frelse for Menneskøgten. Men ethvert Lem er nødvendigt for denne Hensigt, ikke eet kan borttages, nei ikke eet eneste! De Medlemmer af Præstedommen, som Nogle kan føle sig at sætte ringe Priis paa, er undgaaeligen nødige til at vedligeholde Christi Menighed i en sund Tilstand. Om nogle Hellige er tilbivelige til at tale ilde om Værdigheder og Magter, hvor ringe saadanne Værdigheder og Magter end synes, saadanne Hellige maa vogte sig, ellers vil deres hovmodige Lande staae for Fal.

Den store Forskel mellem Christi Kirke og Menneskenes Kirkesamfund ligger i Magten og Virkningen af det hellige Præstedomme, som er given den forstørnte. Menneskenes Kirkesamfund har Præstedomme, men de er nægte. Menneske har selv bortkastet Kraften af Guds Sons hellige Præstedomme, fordi de sogte at forvende dets Embeder og afkasse nogle af dem. Men nu da det er oprettet igjen paa Jorden, bør ikke de Hellige sætte Priis paa det som en længe tabt, kostbar Skat, som ikke kunde kjøbes til nogen Priis? De bør agte det høit, og om de gjør, saa vil de være det ringeste Individ, som har modtaget det.

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835.

(Fortsat fra Pag. 250.)

De Tolv forlod Kirtland idag og gik ombord paa Dampfæret „Sandusky“ ved Fairport og landede ved Dunkirk, New York, Kl. 5 Estermiddag; og efter at de havde prædiket i de Egne i nogle Dage, mødte de i Conference ved Westfield den 9de Mai efter forudsattet Beslutning; Menigheden var nærværende og Thomas B. Marsh, den ældste af Overnætteret, præsiderede.

Følgende Punkter foreslges til Raadets Overveielse.

1. Besluttet: at Grænderne af denne Conference udstrækker sig i Syd og Vest til Pennsylvania Linien, i Nord saa langt som Søen Erie, og i Øst saa langt som Lodi, omfattende Grenene Westfield, Silvercreek, Perrysburgh og Lavona, og kaldes „Westfields Conference.“

2. At undersøge alle de Eldstes Standpunkt indenfor Grænderne af denne Conference.

3. At undersøge Maaden, hvorpaa de lærer, Lærdommene osv.

4. At undersøge alle reisende Eldstes Undervisning, Forhold og Trofasthed, som har nyligen arbeidet indenfor Grænderne af denne Conference.

5. At høre adfæltige Grene af Kirken fremstillede.

Efter foretagen Undersøgelse bifaldt Raadet de nærværende Eldstes Standpunkt og Lærdommene, med Undtagelse af Eldste Joseph Rose, som havde lort, at „den jodiske Kirke var Solen, og Hedenningenes Kirke var Maanen osv.; naar den jodiske Kirke adsprentes, formørkedes Solen; og naar den hedeniske Kirke afhengges, vil Maanen forvandler til Blod; ligeledes nogle Ting henhørende til Dyret i Alabenbaringen med de syn Hoveder og de ti Horn osv.“

Han blev viist sin Bilsfæresse, og gjorde villigen en ydmig Bekjendelse.

Alle de reisende Eldstes Trofasthed befandtes at være god.

Medlemmerne af den Westfieldste Green fremstilledes at staae godt; der hvilede en Indvending paa Nogles Sind med Hensyn til Daaben af Broder Lloyd L. Lewis, forsaaavidt som han var dobt af en reisende Eldste, uden at Menigheden var kaldet til sammen for at erfare om de vilde optage ham i Samfund.

Raadet afgjorte, at om der var noget Fejl, saa var den hos den Foretærende og ikke hos den Dobte. Denne Green talte 75.

Lavona Green, tyve i godt Forhold, men svage i Aanden, paa Grund af, at de havde forsømt at holde „Viisdoms Ordet.“

Efter videre Undervisning om almindelige Principer sluttedes Conference til Mandagen den 1ste Mai Kl. 8 Estermiddag.

Søndagen den 10de Mai. Eldsterne Marsh og Patten prædikede for en opmærksom Førsamling af omkring fem Hundrede; efter Sakramentet forlangte fem Personer Daab, som forrettedes af Eldste Mc. Lettin.

Den 11te Mai. Conference mødte ifolge Beslutningen.

Enstemmigen afgjort: at denne Conference strax foretager at bestikke deres „vise Mænd“ og samler deres Formue, og sender dem til Zion at kjøbe Land efter forhen given Befaling, saa at alle Ting bliver veredte for dem til deres Indsamling.

Meget blev sagt Conference angaaende disse vigtige Ting; og de gjorde

Pagt for Herren, at de vilde usiaagtigen tage vare paa vor Verdom.

Ester Prædiken af Eldeste Young Kl. 3 Esterm. og en Afteds Opmuntring af de Tolv, blev syv Individer døbte af Eldeste Hyde, og confirmede om Alsternen.. Og efter Hænders Paalæggelse paa mange Syge, som erholdt Lindring, sluttedes Raadet for at møde i Freedom, New York, den 22de dennes.

Omtrent midt i Mai ankom W. W. Phelps og John Whitmer, Præsidenten over Kirken i Missouri, til Kirtland, og John Whitmer bestilledes til i Præs. Oliver Cowderys Sted at bestyre Udgivelsen af „the Messenger and Advocate.“

Frederik G. Williams bestilledes til at udgive „the Northern Times,“ en ugentlig Avis, som vi havde begyndt i Februar sidstleden til Gunst for Demokratiet; og W. W. Phelps (tilhigemed sin Søn Watermann) opstod sin Bolig hos min Familie, og hjalp Committeeen i at samle Pagtens og Verdommens Bog.

Den 22de Mai. De Tolv mødte i Conference tilligemed Menigheden i Freedomsom, New York, da, efter en behagelig Velkomststilling og indbyrdes Lykønsning for hinandens Fremgang, aabnedes Conference under Præsidium af Eldeste W. Patten med Sang og Præsidenten holdt Bon. (Her bemærkes at det var almindelig Sædvane af de Tolv og Kirkens Præsidentstab at aabne og slutte alle Conferenter og Raad med Bon og Sang, saa at dette ikke behøves for Elstertiden at nævnes).

Besluttet: At denne Conferences Grænser udstrækker sig fra Lodi i West, saa langt Øst som at indeholde Avon, i Syd til Pennsylvania og i Nord til Søen Ontario, og kaldes „Freedom Conference,“ indeholdende Grenene Freedomsom, Rushford, Portage, Grove, Burns, Genesee, Avon, Java, Holland, Aurora, Greenwood og Niagara.

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret.

A. P. Traue	32 Rdl. „	Mt. „	St. „
C. A. Madsen	6 —	4 —	8 —
J. P. Holzman	10 —	" —	" —
K. Peterson	10 —	" —	" —
Johan Svensen	27 —	2 —	13 —
J. C. Klingbeck	30 —	" —	" —

Summa 116 — 1 — 5 —

Indhold.

Side.	Side.
Tale af Præsident Grant	257.
Nedactionens Bemærkning	265.
Biduesbyrd af Præsident Kimball	267.
Eldeste, Pr., Lær. og Dia. . . .	269.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	271.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoiret i Goheriegade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postkontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Gott.

Trykt hos F. G. Bording.